

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. A. O.**, právně zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016 č. j. CPR-15116-5/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2016, č. j. 4 A 73/2016 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby ve lhůtě **jednoho** měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil jím podanou kasační stížnost následovně:
 - uvede, z jakého důvodu byla kasační stížnost podána, a to v souladu s § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, a tento důvod blíže skutkově a právně konkretizuje,
 - uvede, čeho se kasační stížností domáhá, a to v souladu s § 110 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 3. 11. 2016, č. j. 4 A 73/2016 – 33, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016 č. j. CPR-15116-5/ČJ-2016-930310-C235, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-377198-106/ČJ-2015-000022 ze dne 6. 5. 2016, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 2 let.

[2] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a s tím spojený návrat zpět do Nigérie by pro něj znamenal nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel uvedl, že na území České republiky vede rodinný život, když má zde dvě nezletilé děti. S těmito dětmi se stýká, ač již není ve vztahu s jejich matkou, a jeho vyhoštění by zásadním způsobem přetrhalo vazby s dětmi, které by jako čeští občané útlého věku neodcestovaly do Nigérie. Stěžovatel by zároveň z Nigérie patrně nebyl schopen nadále přispívat na výživu svých dětí, realizace správního vyhoštění by tak podstatným způsobem zasáhla do života jeho dětí a jeho bývalé partnerky, jejich matky. Stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 – 23, dle něj by stěžovatel obecně měl mít možnost hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti osobně. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že *„by měla být vyhošťovanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu následného kasačního řízení. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace žalobou napadeného vyhošťovacího rozhodnutí a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele.“* Stěžovatel vyjádřil, že realizace vyhoštění by pro něj vedle nemožnosti hájit svá práva osobně znamenala též zásadní zásah do jeho života, zásadní narušení jeho soukromého a rodinného života a v mnoha ohledech by byla spojena rovněž s nepřiměřenými materiálními výdaji, a to často s nezvratnými důsledky. Stěžovatel uzavřel, že přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout třetím osobám žádná újma a odkladný účinek není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku vyšel z následujících úvah.

[3] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užití přiměřeně.

[4] Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[6] Uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům

pokračování

vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci T. P. a K. M. proti Spojenému království, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci Buckley proti Spojenému království, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, která garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

[7] Je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.

[8] K těmto závěrům ostatně dospěl Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž lze odkázat např. na jeho usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, popř. i usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, v němž uvedl: „Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“

[9] Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu ve věci správního vyhoštění je nezbytné pro ochranu práv stěžovatele odkladný účinek přiznat, a to nejen pro možnost jeho účasti na samotném řízení o kasační stížnosti, ale zejména pro případ, že by věc byla zrušena a vrácena městskému soudu, případně žalované nebo správnímu orgánu I. stupně. Kasační soud při rozhodování o žádosti o odkladném účinku nemůže předjímat, že k takové situaci na základě věcného přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu nemůže dojít, a musí proto stěžovateli zajistit možnost plnohodnotné účasti na případném dalším řízení.

[10] Tyto skutečnosti musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv dle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Naproti tomu nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto vyvažování proto lze dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[11] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu, hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131). S ohledem na důvody správního vyhoštění, leží v daném případě proti podstatné újmě, hrozící stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity. Nepřiznání odkladného účinku by proto nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je uvedeno ve výroku. Současně však Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76).

[13] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. je povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést, z jakého důvodu napadá rozhodnutí městského soudu. Stěžovatel má tedy uvést, z jakého důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. byla kasační stížnost podána a takto uvedený důvod i blíže skutkově a právně konkretizovat. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Protože stěžovatel ve své kasační stížnosti důvod podání kasační stížnosti neuvedl a nekonkretizoval, vyzval jej soud k odstranění této vady.

[15] Soud dále vyzval stěžovatele, aby uvedl, čeho se kasační stížností domáhá, tj. aby uvedl závěrečný návrh (návrh výroku, jak má soud rozhodující o kasační stížnosti rozhodnout), neboť podle § 37 odst. 3 s. ř. s. je jednou z náležitostí podání údaj, co podatel navrhuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, čeho se domáhá, vyzval jej soud k odstranění této vady.

[16] Nejvyšší správní soud nemůže bez doplnění náležitostí v řízení o kasační stížnosti pokračovat, proto vyzval stěžovatele podle § 109 odst. 1 věty první s. ř. s. k doplnění kasační stížnosti.

[17] Nevyhoví-li stěžovatel uvedené výzvě ve stanovené lhůtě a nebude-li v řízení možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. prosince 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu